

[Mette Madsen]

Jeg vil da godt sige, at jeg naturligvis ikke vil anfægte domstolenes uafhængighed, men jeg mener nok, at de ydre rammer bør være således, at den forstærkede politiindsats, som øjeblikket kræver, også bliver formålstjenlig. Volden vil tiltage yderligere, hvis den ikke kan imødegås retsligt. Vi får private korps, vi får selvtægt, og det synes jeg er ulykkelig. Derfor skal den straf, som voldsmændene fortjener, udmåles af officielle instanser; den skal ikke fastsættes af mennesker, der tager sagen i egen hånd.

Jeg er glad for, at ministeren selv i sine bemærkninger om udmålingen af straffen kom ind på de problemer, der er rejst her. Jeg ved også, at ministeren før har udtalt sig positivt i den retning. Det, der hedder overfald på helt sagesløse, er nok det, debatten mest drejer sig om i øjeblikket, og her vil jeg da gerne takke ministeren, fordi han siger, at man vil tage denne udmålingspraksis op til vurdering i højesteret. Og så vil jeg gerne stille ministeren et spørgsmål. Det er jo sådan, at man i gamle dage straffede for tyveri, for ran og for røveri, men i straffeloven skelner man nu kun mellem tyveri og røveri. Er det ikke muligt, at der skulle være en mellemting igen, som der var, da vi havde bestemmelsen om ran? Jeg synes, det er helt urimeligt, at en ung mand, der hiver en taske fra en gammel dame og derved forårsager, at hun måske brækker hoftebenet eller kommer endnu værre til skade, kun bliver dømt for tyveri, vistnok med den tilføjelse: »med utilsigtet vold til følge«.

Nu er jeg ikke jurist, men jeg mener, det er det, der kommer ind. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om ikke det var rimeligt at se på netop dette specielle problem, om ikke der tiltrænges en ændring af de kriterier, man idømmer straf efter.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne sige til fru Mette Madsen, at jeg kender de to indlæg i Berlingske Tiden, og jeg har læst dem sådan, at de to, der har skrevet indlæggene, er af den opfattelse, at man inden for de gældende strafferammer kan gå så vidt, eller i hvert fald kan gå betydeligt videre, end man i øjeblikket gør.

Jeg må indrømme, at jeg har opfattet deres indlæg på den måde, at det var en henstilling om at udnytte de eksisterende strafferammer

hårdere eller mere effektivt, hvad man nu vil kalde det, end man gør i øjeblikket. Og det er den henstilling, jeg har sagt at jeg gerne vil imødekomme.

Jeg må indrømme, at det sidste spørgsmål er jeg knap nok forberedt på at svare på, men jeg skal gerne overveje, om der kan ligge noget i det forslag, som fru Mette Madsen her er kommet med. Med hensyn til den centrale del af spørgsmålet er jeg altså indforstået med at forholde mig, som jeg har opfattet henvendelsen fra de to.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg finder, det var meget væsentligt, hvad justitsministeren sagde i sit svar til fru Mette Madsen, nemlig at han vil rette henvendelse til rigsadvokaten med henblik på at få egne sager bedømt også af højesteret, således at der kan fastlægges straffe for vold mod sagesløse personer på et andet niveau end det, vi kender for tiden.

Men det er problemet, om det er nok, fordi man jo stadig væk har en strafferamme, der kan siges at være for vid. Det er ikke mit ønske at skærpe straffe mere, end det er nødvendigt. Men det kunne jo tænkes, at man uden at skærpe strafferammen i øvrigt ville kunne indføre en mindstestraf for vold mod sagesløs person, og at det var ubetinget fængsel af en vis varighed. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han vil være indstillet på at overveje dette.

Mette Madsen (V):

Jeg har også stort set læst de to indlæg, som ministeren fortolkede dem, men der er alligevel en tendens i de to indlæg til at sige, at det var ønskeligt, at der var en højere strafferamme.

Det er sådan, at man meget, meget sjældent, måske aldrig, idømmer den fulde straf, man kan med hjemmel i loven, fordi man aldrig ved, hvornår der dukker en endnu grovere sag op, hvor man er nødt til at idømme en endnu højere straf end i den sag, man i øjeblikket sidder med. Derfor har jeg taget sagen op. Vi kan jo ikke stå herfra og fortælle domstolene, hvordan strafudmålingen skal være, men vi må lytte meget intenst efter de udtalelser, der kommer, både fra politi og fra dommerne selv, om de arbejdsforhold, vi